

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 25578-04-15

לפני:

סגנית הנשיאה, השופטת ד"ר אריאלה גילצר – כץ
נציג ציבור (עובדים) מר מוחמד מנסור
נציג ציבור (מעסיקים) מר יצחק גליק

התובע

ע"י ב"כ: עו"ד אורן גרימברג

-

הנתבע

המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ: עו"ד ענבל קמיוור

חקיקה שאוזכרה:

הוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], השנ"ה-1995: סעי' 80, 80(4), 81

מיני-רציו:

* התובע נפגע בתאונת דרכים בצהרי יום העבודה, בדרכו לסעוד את ארוחת הצהריים בבית סבתו. ביה"ד פסק כי, מדובר בתאונת דרכים המהווה תאונת עבודה לפי הוראות סעיף 80(4) לחוק הביטוח הלאומי.

* עבודה – תאונת עבודה – קביעה בדבר תאונת עבודה

* עבודה – ביטוח לאומי – ביטוח נפגעי עבודה

* עבודה – ביטוח לאומי – תאונת עבודה

* ביטוח לאומי – ביטוח נפגעי עבודה – תאונת עבודה

* ביטוח לאומי – ביטוח נפגעי עבודה – פגיעה בעבודה

התובע, שעבד כיועץ אבטחת מידע בחברה, הגיש לנתבע תביעה לתשלום דמי פגיעה בגין תאונת דרכים שאירעה לו בזמן הפסקת צהריים, תוך כדי יום עבודתו, בעת שהיה בדרכו לבית סבתו לסעוד את ארוחת הצהריים. הנתבע דחה את תביעת התובע, מהטעם שהתאונה אירעה בשעת נסיעתו של התובע לבית סבתו, במהלך יום העבודה, שלא למטרה הכרוכה במילוי חובותיו כלפי מעסיקו, ולכן אין לראותה כתאונה שאירעה תוך כדי ועקב עבודתו. מכאן תביעת התובע כי תביעתו תוכר לפי סעיף 80(4) לחוק הביטוח הלאומי (להלן: החוק).

בית הדין האזורי לעבודה (סגנית הנשיאה ד"ר א' גילצר-כץ ונציגי הציבור מ' מנסור, י' גליק) קיבל את התביעה ופסק כי:

ביה"ד עמד על המסגרת הנורמטיבית הקבועה בסעיף 80(4) לחוק לפיה רואים תאונה כתאונת עבודה אף אם אירעה למבוטח שהוא עובד, בהפסקה שנקבעה על דעת המעביד ושאינה עולה על שלוש שעות, במקום שבו המבוטח או העובדים במקום עבודתו סועדים, והתאונה אירעה בקשר לעבודה או עקב סיכוני המקום או תוך כדי סעודו באותו מקום ועקב כך או תוך כדי נסיעתו או הליכתו למקום כאמור מהעבודה או בחזרה ממנו לעבודה ועקב נסיעתו או הליכתו זו. כן עמד ביה"ד על המסגרת הנורמטיבית אשר להפסקה או סטיה אשר יש בהן כדי לנתק את הקשר בין התאונה לעבודה, כאמור בסעיף 81 לחוק.

ביה"ד ציין כי אין חולק בדבר עצם התרחשות התאונה במועד ובשעה הנטענים, בעת שהתובע היה בדרכו ממשרדי הלקוח אצלו עבד, אל בית סבתו. באופן שגרתי היה התובע נוטל הפסקת צהריים בת כשעה. הנתבע טען כי נוכח קביעת הפסיקה לפיה על המעסיק להסכים ל"מקום הפיסי שבו שוהה העובד לצורך הפסקת הצהריים", הסכמתה הכללית של המעסיקה שלא להגביל את מקום הסעודה ולהותירו לבחירת העובד, אינה עולה בקנה אחד עם פרשנות הפסיקה את סעיף 80(4) לחוק. ביה"ד קבע כי הוא דוחה טענה זו, מקום שהתובע הוכיח את הסכמת המעסיק המפורשת לכך שמקום הפסקת הצהריים נתון לבחירתו הבלעדית של העובד. הדבר עומד בדרישות החוק והפסיקה ומהווה הסכמה של המעביד בדבר המקום הפיסי בו שוהים עובדיו לצורך הפסקת הצהריים. הדבר נכון במיוחד כשמדובר בעובד שעבודתו מתבצעת בעיקר אצל לקוחות חיצוניים, ומקום עבודתו הפיסי אינו קבוע. אין לקבוע כי על אותו העובד לדרווח יום ביומו למעסיק היכן יסעד את ארוחת הצהריים, ולקבל את אישורו לכך, למען לא יאבד את זכויותיו הסוציאליות היה וייפגע במהלך ההפסקה. יתרה מכך, הייתה גם הסכמה ספציפית של המעסיק למקום ההפסקה בו בחר התובע.

ביה"ד קבע כי משמדובר ביועץ שעיקר עבודתו במקומות משתנים "סעודת עובדים במקום העבודה" איננה פשוטה כמשמעה מכיוון שהעובדים אינם מצויים בדרך כלל במקום העבודה הרשמי. הפרשנות הנכונה היא כזו אשר מכירה בהסכמת המעסיק והעובד לכך שהפסקת הצהריים תיעשה במקום שיבחר בו העובד, וכי המעסיק מסכים מראש לכל מקום סביר שיבחר העובד ליטול בו את הפסקת הצהריים, מבלי שהדבר ייחשב להפסקה או סטיה על פי דין. לאור כל האמור, התובע עבר תאונת דרכים המהווה תאונת עבודה במועד הנטען.

פסק דין

התובע נפגע בתאונת דרכים בצהרי יום העבודה, בדרכו לסעוד את ארוחת הצהריים בבית סבתו. האם עסקינן בתאונת עבודה? זוהי השאלה העיקרית המונחת לפתחנו.

העובדות הצריכות לעניין

1. התובע, יליד 1987, עבד כיועץ אבטחת מידע בחברת "אבנת אבטחת נתונים בע"מ".
2. ביום 8.7.2-14 הגיש התובע תביעה לתשלום דמי פגיעה והודעה על פגיעה בעבודה, בגין תאונת דרכים שאירעה לו בתאריך 4.5.2014 בזמן הפסקת צהריים, תוך כדי יום עבודתו, בעת שהיה בדרכו למקום בו ביקש לסעוד את ארוחת הצהריים. כתוצאה מאותה תאונת דרכים, לטענת התובע, נפגע במספר מקומות בגופו: צוואר, ראש, גב, וכן נגרמו לו ירידה בשמיעה, טנטון וטשטוש ראייה.

3. ביום 31.7.2014 דחתה פקידת התביעות של המל"ל את תביעתו של התובע, מהטעם שהתאונה אירעה בשעת נסיעתו של התובע לבית סבתו, במהלך יום העבודה, שלא למטרה הכרוכה במילוי חובותיו כלפי מעסיקו, ועל כן אין לראותה כתאונה שאירעה תוך כדי ועקב עבודתו.

4. שמענו את עדותו של **התובע**, את עדותה של סבתו, הגב' **גוכמן לובה**, ואת עדותו של **מר רוני בכר**, סמנכ"ל בחברת אבנת.

טענות הצדדים

5. **לטענת התובע**, מכיוון שמהות עבודתו היא מתן שירותי ייעוץ ללקוחות חיצוניים, עיקר עבודתו נעשה מחוץ למשרדי המעסיקה, במשרדי הלקוחות. לפיכך, תקנון החברה קובע כי העובדים בוחרים את מקום ההסעדה, ונהוג כי הפסקות הצהריים נעשות במקום אותו בוחר העובד, בידיעתה ובאישורה של המעסיקה. העובדים אף זכאים להחזר בסך 15 ש"ח לארוחה כנגד הצגת חשבונית. התובע היה נוהג לאכול מספר פעמים בשבוע בבית סבתו שבחולון, והפסקת הצהריים שלו לא עלתה על שעה. הדבר היה בידיעה ובאישור של הממונים עליו. ביום התאונה עבד במשרדי חבי הביטוח "מנורה" אשר בת"א, ובסביבות הצהריים המוקדמים נסע להפסקת צהריים בבית סבתו, אשר בקרבת ביתה אירעה התאונה. לפיכך מבקש התובע כי תביעתו תוכר בהתאם לסעיף 4(80) **לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב]**, תשנ"ה-1995.

6. **לטענת הנתבע**, יש לדחות את התביעה מכיוון שהתובע לא הוכיח כי הלך לסעוד אצל סבתו באישור המעסיק ביום התאונה. התובע מתגורר בעצמו בחולון, כך שיייתכן שהיה בדרכו לביתו, או אצל סבתו לצורך ביצוע סידורים אישיים, ומטרתו לא הייתה מילוי חובותיו כלפי המעסיק.

7. לטענת הנתבע, נתגלו סתירות בגרסת סבתו של התובע, אשר בתצהירה הצהירה כי התובע היה מסייע לה במטלות הבית בשעת הפסקת הצהריים, בעוד שבעדותה טענה כי היא אינה נזקקת לעזרתו ועושה הכל לבד.

8. כמו כן טוען הנתבע כי התובע הציג שתי גרסאות ביחס למסלול שאמור היה לעשות ביום התאונה לאחר יציאתו ממשרדי "מנורה". על פי הגרסה הראשונה, שנמסרה בהודעתו לחוקר המל"ל, התאונה אירעה ביום הראשון לפרויקט, ולאחריה חזר בנסיעה למשרדי "מנורה" על מנת לקחת מסמכים כלשהם. לעומת זאת, בעדותו בבית הדין הציג גרסה שונה, לפיה התאונה אירעה ביום האחרון של הפרויקט ולכן כאשר סיים את העבודה אמור היה לסור למשרדי המעסיקה בראשון לציון, כך שלמעשה נסע לכיוון המשרד אבל עצר לסעוד צהריים בדרך, בחולון. בעדותו בבית הדין העיד התובע כי איננו זוכר אם הלך הביתה או למשרד.

9. לטענת הנתבע, גם אם יצא התובע להפסקת צהריים, לא הוכיח כי היה זה על דעת המעסיק באופן העומד בדרישות החוק. זאת מכיוון שעל פי הפסיקה, דרישת המחוקק היא גם דרישה

להסכמת המעסיק על המקום הפיזי בו ישהה העובד לצורך ארוחת צהריים, ואין די בעצם קיומו של המעסיק להפסקה מעבודה.

10. אליבא דנתבע, הפסקת אוכל אשר מתקיימת בבית העובד, או בבית סבתו, מהווה סטייה של ממש מהדרך חזרה לעבודה, לצרכים אישיים, ולא למטרה הכרוכה במילוי חובותיו של התובע כלפי מעסיקו. אי לכך, התאונה שאירעה לתובע אינה בבחינת תאונת עבודה ודין התביעה להידחות.

דיון והכרעה

11. סעי' 480(4) לחוק הביטוח הלאומי קובע כדלקמן:

רואים תאונה כתאונת עבודה אף אם –

...

(4) אירעה למבוטח שהוא עובד, בהפסקה שנקבעה על דעת המעביד ושאינה עולה על שלוש שעות, במקום שבו המבוטח או העובדים במקום עבודתו סועדים, והתאונה אירעה בקשר לעבודה או עקב סיכוני המקום או תוך כדי סעדו באותו מקום ועקב כך או תוך כדי נסיעתו או הליכתו למקום כאמור מהעבודה או בחזרה ממנו לעבודה ועקב נסיעתו או הליכתו זו;

12. אשר להפסקה או סטייה אשר יש בהן כדי לנתק את הקשר בין התאונה לעבודה, קובע סעי' 81 כך:

(א) תאונה שאירעה תוך כדי נסיעה או הליכה בנסיונות האמורות בפסקאות (1), (4), (5) או (7) של סעיף 80 אין רואים אותה כתאונה בעבודה אם חלה בנסיעה או בהליכה הפסקה או סטייה של ממש מהדרך המקובלת, כשהפסקה או הסטייה לא היו למטרה הכרוכה במילוי חובותיו של המבוטח כלפי מעבידו, או, לענין פסקה (1) האמורה, בעיסוקו במשלח ידו כעובד עצמאי, או אם יש לייחס את התאונה בעיקר לרשלנותו הפושעת של המבוטח ולא נגרם על-ידיה אי-כושר עבודה לארבעה שבועות לפחות, נכות או מוות.

13. בענייננו, אין חולק בדבר עצם התרחשות התאונה במועד ובשעה המצויינים בכתב התביעה, בעת שהתובע היה בדרכו ממשרדי הלקוח אצלו עבד, אל בית סבתו.

14. יודגש כי טענת הנתבע לפיה התובע לא הוכיח כי היה בדרכו לבית סבתו, וכי ייתכן שהיה בדרך לביתו, עלתה לראשונה בסיכומיו ומהווה הרחבת חזית אסורה. על כן איננו נדרשים לה. הן במכתב מאת פקיד התביעות הן בכתב ההגנה טען הנתבע עצמו כי התובע היה בדרכו לבית סבתו, ולא התגלה כל פרט חדש שיש בו כדי לשנות מהודאה זו.

15. עדותו של התובע הייתה אמינה ומקבלים אנו את גרסתו, לפיה נסע לסעוד ארוחת צהריים בבית סבתו לאחר שעבד בפרויקט במשרדי "מנורה" בת"א. שוכנענו כי באופן שגרתי היה התובע נוטל

הפסקת צהריים בת כשעה. גרסת התובע מתיישבת עם פרק זמן זה נוכח המרחק בין משרדי "מנורה" בת"א למגורי הסבתא בחולון והעובדה שמדובר בשעת צהריים, בה התנועה בדרך כלל דלילה. זאת ועוד, סבורים אנו כי עמידה דווקנית על זמני נסיעה אינה נצרכת במקרה זה, נוכח עמדתו הגמישה של המעסיק בדבר אורך הפסקת צהריים לה זכאי עובד, כפי שהעיד מר רוני בכר: **"עד שעה בערך, לפעמים זה יותר משעה לפעמים זה פחות משעה... אנחנו לא מודדים את זה. יש אמון שנותנים בעובד."** (ש' 19-27 עמ' 13)

16. הסתירות עליהן הצביע הנתבע, בין גרסת התובע בהודעתו לחוקר לבין גרסתו בעדותו לפנינו, באשר למקום אליו התעתד לנסוע לאחר ארוחת הצהריים אלמלא הייתה קורית לו אותה תאונה, אינן משמעותיות בעינינו. נפרט אותן להלן.

17. בהודעתו לחוקר טען כי יום התאונה היה היום הראשון לפרויקט ב"מנורה", כי באותו יום אמור היה לסיים את העבודה ב"מנורה" בשעה 18:00, וכי לאחר התאונה לא המשיך לבית סבתו אלא נסע למשרדי "מנורה" לקחת כמה דברים.

בתצהירו לא התייחס לכך, ובעדותו אמר **"נראה לי היום האחרון של הפרויקט... במקרה הספציפי הזה סיימתי את העבודה שהייתי אמור לעשות ונסעתי חזרה למשרד לעשות עבודה משרדית."** (ש' 8-13 עמ' 9) לאחר מכן השתנתה תשובתו: **"אחרי התאונה אני לא זוכר בדיוק מה היה, הייתי כולי בטראומה, לא אכלתי אפילו. אחרי התאונה נסעתי כדי לאכול ואז הלכתי למשרד. מה שקרה בפועל, זה שנכנס בי אוטו והייתי מאוד מבולבל וכאבי ראש, עיניים וצוואר כולי הייתי במצב קשה, לא זוכר מה היה בדיוק או הגעתי למשרד, ישר אחרי זה הלכתי לרופא. נסעתי חזרה לכיוון המשרד אבל הלכתי לאכול בדרך, משם פגע בי אוטו ואני לא זוכר אם נסעתי למשרד או לבית. בוודאות אני לא אכלתי, אבל אני לא זוכר מה היה אחרי זה. אני חושב שזה כתוב בתצהיר איפשהו."**

18. חקירת התובע על ידי חוקר המל"ל נערכה כשלוש שנים לאחר התאונה, כאשר התובע מציין במהלך החקירה כי אינו זוכר בדיוק באיזה יום של הפרויקט אירעה. כך גם בעדותו לפנינו, התובע הדגיש כי היה מבולבל לאחר התאונה ועד היום אינו זוכר אם התכוון לנסוע בחזרה ל"מנורה" או למשרדי המעסיקה. מכל מקום, משהתרחשה התאונה, ברי כי לא מצופה היה מהתובע לשוב למקום עבודתו וכי השאלה מה עשה בפועל לאחר התאונה כלל אינה רלוונטית. אשר לתכנון התיאורטי, הנתבע לא הרים את הנטל לסתור את גרסת התובע, אשר לא נמצא בה פגם. הנתבע לא הביא ולו ראשית ראיה לכך שהתובע התכוון מלכתחילה שלא לשוב למקום עבודתו, בעוד שגרסת התובע לאורך כל הדרך הייתה שמדובר היה בנטילת הפסקת צהריים במתכונת שגרתית בבית סבתו, כחלק מיום העבודה.

19. נדחית טענת התובע בדבר סתירה בין תצהירה של הסבתא לבין עדותה, באשר לעבודות אותן היה התובע מבצע לכאורה בביתה של הסבתא בזמן הפסקת הצהריים. הנתבע פירש באופן שגוי את האמור בתצהיר: בתצהירה הצהירה הסבתא כי התובע מסייע לה בקניות לבית ובתיקונים **"בשעות הפנאי"**. ברי כי אין הכוונה לכך שהתובע היה מבצע פעולות אלה בזמן הפסקות

הצהריים אשר נוהג היה ליטול בביתה (ומלכתחילה האפשרות שאמירה כזו תירשם בתצהיר מטעם התובע היא קלושה). הדברים תואמים את עדותה לפנינו, לפיה התובע היה "אוכל ורץ" בחזרה לעבודה.

20. אשר לפסקי הדין אותם ציטט הנתבע כסימוכין לעמדתו, נתייחס אליהם להלן.

21. בעב"ל 593/07 ג'יריס אבו ניקולא ג' המוסד לביטוח לאומי (ניתן ביום 13.5.2009, פורסם במאגרים האלקטרוניים [פורסם בנבו]) קבע בית הדין הארצי: "להבנתנו, בדרישת המחוקק בדבר היותה של הפסקה על דעתו של המעביד, ובשים לב להתייחסות שבחוק לקרות התאונה במקום שבו העובדים במקום העבודה סועדים, טמונה גם הדרישה להסכמת המעביד למקום הפיסי שבו שוהה העובד לצורך הפסקת הצהריים, ואין די בהסכמתו של המעביד לעצם קיומה של הפסקה בעבודה."

22. בענייננו, צירף התובע מכתב רשמי של חברת אבנת מיום 22.7.2014 אשר מוען אליו אישית, שכותרתו "אישור נוהל הסעדה" לאמור "הרינו מאשרים בזאת כי התקנון בחברת 'אבנת אבטחת נתונים בע"מ' קובע כי עובדי החברה בוחרים בעצמם את מקום ההסעדה ומקבלים החזר כספי על חלק מסכום הארוחה במידה ומוגשת חשבונית בהתאם." המכתב חתום בחותמת החברה, וכן בחתימת ידו של יגאל כהן, אשר מעדות התובע עולה כי שימש כמנכ"ל החברה במועד הנקוב במכתב. בדיון שנערך קבענו, נוכח התנגדות הנתבע לקבלת המסמך, כי המכתב נשלח לתובע ולפיכך ניתן להגישו באמצעותו, וכי מאחר שהופיע נציג בכיר מטעם המעסיקה איננו מאשרים לזמן נציג נוסף מטעמה.

23. בעדותו אישר רוני בכר, סמנכ"ל החברה, את נכונות האמור במכתב בדבר בחירה חופשית של העובד היכן לקחת את הפסקת הצהריים שלו (ש' 19-27 עמ' 13, "הם לא אומרים לנו שהם יוצאים לאכול בעיר אחרת... אני לא יכול לראות כשהוא נמצא אצל לקוח איפה הוא אוכל... המטרה שבסופו של דבר בנאדם יאכל... אנחנו לא מודדים את זה. יש אמון שנותנים בעובד..."). יתרה מכך, מר בכר אישר כי ידע שהתובע נוהג לסעוד את ארוחת הצהריים אצל סבתו (ש' 1-5 עמ' 14).

24. הנתבע טען כי נוכח קביעת הפסיקה לפיה על המעסיק להסכים ל"מקום הפיסי שבו שוהה העובד לצורך הפסקת הצהריים", הסכמתה הכללית של חב' אבנת, המעסיקה, שלא להגביל את מקום הסעודה ולהותירו לבחירת העובד, אינה עולה בקנה אחד עם פרשנות הפסיקה את סעיף (4)80.

25. אין דעתנו כדעת הנתבע, מקום שהתובע הוכיח את הסכמת המעסיק המפורשת לכך שמקום הפסקת הצהריים נתון לבחירתו הבלעדית של העובד, כפי שהוכח בראיות בענייננו. הדבר עומד בדרישות החוק והפסיקה ומהווה הסכמה של המעביד בדבר המקום הפיסי בו שוהים עובדיו

לצורך הפסקת הצהריים. נכון הדבר כפליים כאשר מדובר בעובד שעבודתו מתבצעת בעיקרה אצל לקוחות חיצוניים, ומקום עבודתו הפיסי אינו קבוע. היעלה על הדעת שעל אותו העובד לדווח יום ביומו למעסיק היכן יסעד את ארוחת הצהריים, ולקבל את אישורו לכך, למען לא יאבד את זכויותיו הסוציאליות היה וחלילה ייפגע במהלך ההפסקה? ברי שהתשובה על כך שלילית.

26. יתרה מכך, במקרה שלפנינו הוכח באופן ברור שהמעסיק ידע כי התובע נוהג לסעוד בבית סבתו, דהיינו בנוסף להסכמה כללית של המעסיק בדבר בחירה חופשית של מקום הפסקת הצהריים, הייתה גם הסכמה ספציפית למקום ההפסקה בו בחר התובע.

27. יצוין כי העובדה שהמעסיק היה מעניק החזר כספי לא גדול, של 15 ש"ח בלבד, כנגד הצגת חשבונית (כפי שטען התובע והנתבע לא סתר טענה זו), אך מחזקת את ההיגיון בגרסת התובע, לפיה הלך לסעוד אצל סבתו בין היתר מאחר שזו "מסעדה חינם" (רי הודעה לחוקר).

28. אשר לעב"ל 317/07 ד"ר עומר מוחי חמיסי נ' המוסד לביטוח לאומי (ניתן ביום 3.3.2008, פורסם במאגרים האלקטרוניים [פורסם בנבו]), הנתבע ציטט לתמיכה בעמדתו את אמירת בית הדין הארצי לפיה: "סעיף 80(4) לעניין פעולת אכילה נלווית שראויה להיחשב כתאונת עבודה ככל שמדובר בהפסקת אוכל אינו רלוונטי לעניינו, לא רק משום שהמערער אינו בגדר עובד אלא עובד עצמאי, ולא רק משום שהסעיף מתייחס לסעודת עובדים במקום העבודה להבדיל משליחת כל עובד לביתו..."

29. פסק דין זה אף הוא אינו מסייע בידי הנתבע, מכיוון שבאותו עניין נקבע כי המערער, אשר היה עורך דין עצמאי, נהג לעבוד במתכונת של יום עבודה מפוצל אשר במהלכו שהה כשעה וחצי-שעתיים בביתו, והתאונה אירעה לו כאשר שהה בביתו. אין הדבר דומה לעובד שכיר אשר יוצא להפסקת אוכל מוגבלת בזמן ואין לראות בחצי המשפט שצוטט קביעה, לפיה רק סעודה במקום העבודה תיחשב להפסקת אוכל אשר תאונה במהלכה תיחשב כתאונת עבודה.

30. בעניינו, משמדובר ביועץ אשר עיקר עבודתו במקומות משתנים, "סעודת עובדים במקום העבודה" איננה פשוטה כמשמעה מכיוון שהעובדים אינם מצויים בדרך כלל במקום העבודה הרשמי. סבורים אנו כי הפרשנות הנכונה לעניינו היא כזו אשר מכירה בהסכמת המעסיק והעובד לכך שהפסקת הצהריים תיעשה במקום שיבחר בו העובד, וכי המעסיק מסכים מראש לכל מקום סביר שיבחר העובד ליטול בו את הפסקת הצהריים, מבלי שהדבר ייחשב להפסקה או סטייה על פי דין.

סוף דבר

31. התובע טען לפגיעות רבות כתוצאה מתאונת העבודה, אשר בחינתן מצריכה מינוי מספר מומחים, כאשר בלאו הכי אם תתקבל התביעה יצטרך התובע לגשת עם פסק הדין לוועדה

רפואית לצורך בחינת דרגת נכות. לפיכך, בנסיבות הללו נבון יותר יהיה לקבל את התביעה בשלב זה, לצורך חיסכון משמעותי בזמן ובכספי ציבור. התובע ייגש עם פסק הדין ועם תיקו הרפואי לוועדה רפואית אשר תבחן את כל הסוגיות הרפואיות הרלוונטיות בעניינו.

32. התביעה מתקבלת. אנו קובעים כי התובע עבר תאונת דרכים המהווה תאונת עבודה ביום 4.5.14.

33. הנתבע יישא בשכ"ט עו"ד בסך 5,000 ש"ח ובהוצאות משפט בסך 2,000 ש"ח.

ניתן היום, י"ט תמוז תשע"ז, (13 יולי 2017), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

נציג ציבור (מעסיקים)
יצחק גליק

ד"ר אריאלה גילצר-כץ, שופטת
סגנית נשיאה

נציג ציבור (עובדים)
מוחמד מנסור